SARAH MORGANOVÁ

ROMÁN O SILE ŽENSKÉHO PRIATEĽSTVA

Vianoce vo Vermonte

Vianoce vo Vermonte

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Sarah Morganová

Vianoce vo Vermonte – e-kniha
Copyright © Fortuna Libri, 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

SARAH
MORGANOVÁ

Vianoce vo Vermonte

Fortuna Libri

Original title: Sarah Morgan: THE BOOK CLUB HOTEL
Copyright © 2023 by Sarah Morgan
All rights reserved.
This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC.
Cover design © HarperCollins*Publishers* Ltd 2023
Cover illustration by Tony Wilson @ Lemonade Illustration Agency

Translation © Barbora Al Zafari, 2024
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2024

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Mariana Paulinyová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti
sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne,
a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými
alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami
je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov
ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou
reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-573-0451-7
ISBN e-knihy 978-80-573-0453-1 (1. zverejnenie, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-573-0454-8 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-573-0452-4 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Venujem Margaret a Alanovi,
mojim úžasným priateľom.

1

Hattie

„Penzión Javorový cukrík, ako vám môžem pomôcť?“ Hattie zdvihla telefón s úsmevom na tvári, pretože už zistila, že nie je možné cítiť sa biedne, byť náladová alebo mať blízko k slzám, a zároveň sa usmievať, a práve v tej chvíli jej bolo minimálne do plaču.

„Už roky plánujem výlet do Vermontu v zime a potom som na internete zbadala fotky vášho penziónu,“ rozplývala sa žena na druhej strane linky, „vyzerá tak útulne a prívetivo. Taký ten typ miesta, kde človek či chce alebo nie, musí oddychovať.“

Je to ilúzia, pomyslela si Hattie. Žiadny relax tu nehrozil, aspoň jej nie. V hlave jej pulzovalo a oči ju pichali po ďalšej noci bez spánku. Hlavná chyžná sa vyhrážala odchodom a šéfkuchár meškal už dva dni po sebe a ona sa obávala, že dnes večer by sa to mohlo zopakovať, čo by bola katastrofa, pretože mali plno. Šéfkuchár Tucker získal ich reštaurácii vytúženú hviezdu a jeho konfitované kačacie prsia vyvolávali u stravníkov záchvaty slasti, ale boli dni, keď by Hattie tú hviezdu vymenila za kuchára s vyrovnanejšou povahou. Jeho temperament bol taký horúci, že sa

niekedy čudovala, prečo sa vôbec obťažuje zapínať gril. Mohol na kačicu kričať a tá by sa v plameňoch jeho hnevu upiekla doružova. Správal sa neúctivo a zneužíval ju. Hattie to vedela a vedela aj to, že by ho asi mala vyhodiť, ale vybral ho Brent a jeho vyhodenie by pretrhlo ďalšiu niť z minulosti. Okrem toho ju konflikty vyčerpávali a práve teraz nemala dosť energie. Jednoduchšie bolo upokojiť ho.

„Som rada, že sme na vás urobili dojem," povedala žene do telefónu. „Môžem vám spraviť rezerváciu?"

„Pevne dúfam, že áno, ale som dosť náročná klientka. Smiem vám povedať, čo potrebujem?"

„Samozrejme." Hattie sa pripravila na dlhý a nesplniteľný zoznam želaní a odolala pokušeniu búchať čelom o stôl. Namiesto toho siahla po bloku papiera a pere, ktoré mala vždy po ruke. „Nech sa páči."

Aké zlé by to mohlo byť? Týždeň predtým chcela jedna žena vedieť, či si môže so sebou na dovolenku zobrať svojho domáceho potkana – odpoveď znela nie! – a ešte predtým ju istý muž žiadal, aby stíšila zvuk rieky, ktorá tiekla za oknom jeho spálne, pretože mu nedala spať.

Snažila sa vyhovieť rozmarom hostí, ale aj to malo svoje hranice.

„Chcela by som, aby izba mala výhľad na hory," spustila žena. „A skutočný oheň by bol príjemným doplnkom."

„Všetky naše izby majú funkčné kozuby," povedala Hattie, „a izby v zadnej časti majú nádherný výhľad na hory. Tie vpredu sú obrátené na rieku."

Mierne sa uvoľnila. Zatiaľ to bolo celkom jednoduché.

„Poprosím tie hory. Takisto si potrpím na posteľnú bielizeň. Veď tretinu života trávime spánkom, takže je to dôležité, súhlasíte?"

Hattie pocítila záchvev závisti. Ona rozhodne netrávila tretinu života v posteli. Keďže mala malé dieťa, vlastnila penzión a vyrov-

návala sa so stratou manžela, takmer vôbec nespala. O spánku snívala, ale, žiaľ, zvyčajne vtedy, keď bola hore.

„Spánok je veľmi dôležitý." Povedala to, čo sa od nej očakávalo, čo robila odvtedy, ako jej pred dvoma rokmi zaklopala na dvere polícia, aby jej oznámila, že jej milovaný Brent zahynul pri nešťastnej nehode. Z budovy, okolo ktorej prechádzal na ceste do banky, mu spadla na hlavu tehla. Bol na mieste mŕtvy.

Bolo ponižujúce spomenúť si, že jej prvou reakciou bol smiech – bola presvedčená, že ide o vtip, pretože normálnych ľudí predsa nezabíjajú náhodne padajúce tehly z budov, či áno? – ale potom si uvedomila, že policajti sa nesmejú a pravdepodobne to nebolo preto, že by nemali zmysel pre humor.

Spýtala sa ich, či sú si istí, že je mŕtvy, a potom sa musela ospravedlniť za to, že sa ich to pýta, pretože si, samozrejme, boli istí. Ako často polícia začína vetu, *ospravedlňujeme sa, že vám to musíme povedať* a pokračuje so slovami, *pardon, urobili sme chybu*?

Keď jej zopakovali tú hroznú správu, zdvorilo sa im poďakovala. Potom im urobila šálku čaju, pretože bola a) polovičná Britka a b) v totálnom šoku.

Keď vypili čaj a zjedli dve z jej domácich škoricových sušienok, vyprevadila ich von, akoby to boli vzácni hostia, ktorí ju poctili svojou prítomnosťou, a nie ľudia, ktorí jej práve počas jedného krátkeho rozhovoru rozbili svet.

Po ich odchode sa celých päť minút pozerala na zatvorené dvere, snažiac sa to pochopiť. V priebehu niekoľkých sekúnd sa jej život úplne zmenil, budúcnosť, ktorú si plánovala s Brentom, jej bola ukradnutá, jej nádeje zničené.

Hoci prešli dva roky, stále boli dni, keď mala pocit, že to nie je skutočnosť. Dni, keď očakávala, že Brent vstúpi do dverí tým svojím poskakujúcim krokom, plný vzrušenia, pretože práve dostal jeden zo svojich geniálnych nápadov a nevedel sa dočkať, až sa s ňou oň podelí.

Myslím si, že by sme sa mali vziať...

Myslím si, že by sme si mali založiť rodinu...

Myslím si, že by sme mali kúpiť ten historický penzión, ktorý sme videli cestou do Vermontu...

Zoznámili sa v Anglicku počas posledného ročníka vysokej školy a od prvej chvíle sa nechala unášať na vlne Brentovho nadšenia. Po skončení štúdia sa obaja zamestnali v Londýne, ale potom sa stali dve veci. Brentovi zomrela stará mama a odkázala mu štedrú sumu a potom sa vybrali na výlet do Vermontu. Zamilovali si to miesto a teraz tu bola ona, dvadsaťosemročná vdova, ktorá vychovávala ich päťročné dieťa a viedla historický penzión. Sama. Odkedy stratila Brenta, snažila sa udržať všetko tak, ako to chcel on, nebolo to však ľahké. Obávala sa, že to sama nezvládne. Obávala sa, že stratí aj penzión. Najviac zo všetkého sa obávala, že nebude stačiť ich dcére. Odkedy Brent zomrel, snažila sa zastúpiť aj rolu otca. No ako mohla byť dvoma ľuďmi, keď sa väčšinu dní necítila ani jedným celým človekom?

Uvedomila si, že zatiaľ čo sa oddávala chvíľke rozcitlivenosti a sebaľútosti, žena v telefóne stále rozprávala. „Prepáčte, mohli by ste to zopakovať?“

„Chcela by som, aby boli posteľné obliečky ľanové, pretože inak mi je v noci príliš teplo.“

„Máme ľanovú posteľnú bielizeň, takže to nebude problém.“

„A ružové.“

„Čo prosím?“

„Chcela by som, aby bola moja posteľná bielizeň ružová. Zistila som, že sa mi tak lepšie spí. Biela je príliš ostrá a fádne farby ma deprimujú.“

Ružová.

„Zapíšem si to.“ Vzala poznámkový blok a načmárala doň slovíčko pomóc, po ktorom nasledovali štyri výkričníky. Mohla napísať aj niečo hrubšie, ale jej dcéra bola pozoruhodne dobrá čitateľka a mala v obľube predvádzať túto schopnosť vždy a všade, kde sa dalo, takže Hattie sa naučila dávať si pozor na to, čo napíše

a nechá niekde ležať. „Máte na mysli nejaký konkrétny termín pobytu?“

„Vianoce. To je najlepší čas, však?“

Ako pre koho, pomyslela si Hattie a skontrolovala obsadenosť izieb. Prvé Vianoce po Brentovej smrti boli hrozné a minulý rok to nebolo o nič lepšie. Chcela sa zahrabať pod perinu, kým sa to všetko neskončí, ale namiesto toho sa od nej očakávalo, že vnesie sviatočnú radosť do života iných ľudí. A teraz bol opäť koniec novembra a do Vianoc ostávalo už len pár týždňov.

No ak nestratí ďalších zamestnancov, nepochybne nájde spôsob, ako sa z toho dostať. Prežila to dvakrát a prežije to aj tretíkrát.

„Máte šťastie. Stále máme k dispozícii niekoľko izieb vrátane jednej dvojlôžkovej s výhľadom na hory. Chcete, aby som vám ju rezervovala?“

„Je to rohová izba? Mám rada viac ako jedno okno.“

„Nie je to rohová izba a v tejto konkrétnej izbe je len jedno okno, ale má nádherný výhľad a krytý balkón.“

„Nedá sa tam urobiť druhé okno?“

„Bohužiaľ nie.“ Čo si tá žena predstavovala, že by mala urobiť? Preraziť dieru do steny? „Ale viem vám poslať video tej izby, kým sa rozhodnete, ak by vám to pomohlo.“

Kým si zapísala ženinu e-mailovú adresu, zablokovala izbu na dvadsaťštyri hodín a odpovedala na zvyšok jej otázok, prešlo pol hodiny.

Keď žena konečne ukončila hovor, Hattie si vzdychla. Vianoce sľubovali byť nočnou morou. Pod rezerváciu si urobila poznámku. *Ružové obliečky. Ľanové.*

Ako by to zvládol Brent? Túto otázku si kládla stokrát za deň a pritom sa vždy zadívala na jednu z dvoch fotografií, ktoré mala na stole. Bol na nej Brent, ako vyhadzuje ich dcéru vysoko vo vzduchu. Obaja sa smiali. Už zistila, že niekedy ju spomienky na najlepšie časy dokážu podržať v tých najhorších.

Chystala sa vyhľadať na internete ružové ľanové obliečky, keď si niekto v jej blízkosti prehnaným spôsobom odkašľal.

Zdvihla zrak a zbadala Stephanie, hlavnú chyžnú, ktorá na ňu vyčítavo hľadela.

Stephanie bola ďalším z Brentových rozhodnutí. Takmer celý personál vyberal Brent. Predtým, ako ju zamestnal, bola Stephanie hlavnou chyžnou v renomovanom hoteli v Bostone. *Referencie má bezchybné*, vyhlásil po pohovore s ňou, a *je mimoriadne organizovaná a schopná*.

Hattie súhlasila. Upozornila ho však, že Stephanino správanie hraničí s hrubosťou a že by mohlo byť ťažké ju riadiť, ale Brent jej obavy zamietol a ubezpečil ju, že on bude riadiť personál, takže to nebude jej problém. Až na to, že teraz to riešila ona a bol to jej problém. Všetko bol jej problém.

„Bolí ťa hrdlo, Stephanie?" Vedela, že by to nemala hovoriť, ale podráždil ju neúprosne negatívny postoj tej ženy. Akákoľvek komunikácia s ňou ju oberala o energiu. Stephanie si Brenta vážila – boli chvíle, keď Hattie uvažovala, či k nemu necíti niečo viac ako úctu – a reagovala na jeho nespútané nadšenie pre všetko, ale Hattina jemnejšia povaha ju očividne iba dráždila.

„Mám väčšie problémy ako bolesť v krku. To hlúpe dievčisko opralo posteľnú bielizeň z Riečnej izby s niečím červeným."

Hattie predstierala, že netuší, o čom je reč. „Nie som si istá, koho myslíš."

„Chloe." Stephanie mala ústa zovreté do tenkej čiary. „Je to chodiaca katastrofa. Už som stratila prehľad, koľkokrát som ju upozorňovala, aby vytriasla posteľnú bielizeň a uistila sa, že hostia nič nezabudli v posteli. Varovala som ťa, aby si ju nenajímala, a netuším, prečo si to urobila. A teraz sa stalo toto."

Hattie najala Chloe, pretože bola priateľská a ústretová, čo považovala za dôležité vlastnosti. Podnik ako penzión Javorový cukrík prežíval vďaka svojej povesti, a tá bola taká silná, aký silný bol jeho personál. Chloe dávala ľuďom pocit, že je o nich

postarané a že sú dôležití. Stephanie bola skôr ako doberman, ktorý stráži areál.

„Chloe je srdečná a ochotná a hostia ju majú veľmi radi. Som si istá, že si už na to bude dávať pozor."

„Brent by ju nikdy nenajal."

Hattie mala pocit, akoby ju niekto kopol do brucha. „Brent tu nie je."

Stephanie mala v sebe aspoň toľko slušnosti, že sa začervenala. „Chápem, že posledných pár rokov bolo pre teba ťažkých, Harriet, a že nie si prirodzená manažérka, ale musíš byť na zamestnancov prísna. Si majiteľka penziónu. Ty si teraz tá, ktorá to má na starosti. Tvoj problém je, že si príliš milá. Dobrý manažér by mal byť schopný niekoho vyhodiť."

Hattie nemala v úmysle Chloe vyhodiť. Bola jedným z mála zamestnancov, ktorí so sebou do miestnosti neprinášali napätie.

„Toto je jej prvá práca," mienila Hattie. „Učí sa. Všetci robíme chyby."

„Toto má byť podnik na úrovni. Kvalitné zariadenia netolerujú chyby."

Celý tento podnik bol omyl, pomyslela si Hattie unavene. Čo si Brent predstavoval? „Porozprávam sa s ňou. Kde je?"

„V práčovni, plače. Len dúfam, že nesmrká do obliečok."

Možno by sme si mohli poplakať spolu, pomyslela si Hattie, keď prechádzala cez príjemnú recepciu a okolo otvorených dverí knižnice. Túžobne sa pozrela na dobre zásobené police s knihami, želajúc si, aby mala čas uvelebiť sa v kresle pred plápolajúcim kozubom a na chvíľu uniknúť realite. Knižnica bola jej obľúbená miestnosť a nič ju nepotešilo viac, ako keď videla niekoho schúleného na jednej z pohoviek s knihou v rukách.

Občas závidela svojim hosťom, ktorí boli rozmaznávaní a opatrovaní, každá ich potreba bola predvídaná a každé želanie splnené. Jej hostia boli vždy spokojní a väčšina z nich si opäť rezervovala ubytovanie, takže možno neodvádzala až takú zlú

prácu, aj keď bola príšerná manažérka. Bola naozaj taká hrozná manažérka? Alebo len nevedela dobre riadiť hrozných ľudí?

Zišla dolu a našla Chloe presne tam, kde Stephanie povedala – v práčovni.

Mala červené oči, a keď uvidela Hattie, rukou si utrela tvár.

„Mrzí ma to," zamrmlala nešťastne. „Povedala mi, že mám do štyroch minút prezliecť postele, tak som išla na doraz. Spackala som to, ja viem, ale pani Bowmanová sa tak mračí, že ma znervózňuje a rozčuľuje, a ja potom robím chyby."

Hattie premýšľala, či sa jej má priznať, že Stephanie Bowmanová na ňu pôsobí rovnako.

„Nerob si s tým starosti." Potľapkala dievča po pleci. „Všetko je v poriadku."

„Nie, nie je. Tá posteľná bielizeň je celkom zničená." Chloe mala tvár celú červenú. „Mala byť snehobiela a teraz je ružová. A nie bledoružová, ale ružová. Skúsim ju ešte raz vyprať, ale zdá sami, že farba už vsiakla. Bude sa musieť vyhodiť."

„To naozaj nie je..." Hattie spustila ruku. „Počkaj chvíľu. Povedala si ružová?"

„Áno, bola tam čiapka. Myslím, že to bola súčasť Santovho kostýmu pána Grahama. Mal ho z požičovne a zjavne veľmi púšťala farbu." Zamračila sa. „Ale je to zvláštne, lebo by som prisahala, že som im zabalila celý kostým aj s čiapkou. Snažila som sa byť veľmi opatrná, ale tá čiapka sa nejako pomiešala s bielizňou, takže asi nie."

Hattie zažmurkala. „Santov kostým?"

„Pán a pani Grahamovci z Ohia. Strávili dve noci v Muštovom apartmáne. Povedal mi, že fantáziou pani Grahamovej bolo stráviť noc so Santom, tak si požičal kostým, aby ju prekvapil."

„Je november."

„Nemyslím si, že ho to nejako mimoriadne trápilo. Kúpil aj sexuálnu hračku so sviatočnou tematikou, ale nepýtala som sa na podrobnosti. Myslela som si, že by mi to mohlo pokaziť Vianoce."

„To verím.“ Hattie to tak šokovalo, že na chvíľu zabudla, aká je unavená. „Odkiaľ to všetko vieš?“

„Ľudia sa so mnou rozprávajú,“ prezradila jej Chloe, „čo môže byť niekedy trochu znepokojujúce, ale vedie to k zaujímavým odhaleniam.“

„A ružovým obliečkam.“ Hattie vzala z police škatuľu s vreckovkami a jednu jej podala. „Prestaň plakať, Chloe. Možno si mi práve urobila láskavosť.“

Chloe si vzala vreckovku a vysmrkala sa. „Ako to?“

„Práve sa mi nahlásila jedna dáma, ktorá by zjavne rada spala v ružových obliečkach. Sú vraj upokojujúce, vedela si to?“

„Nie...“ Dievča vyzeralo ohromene. „To som netušila.“

„No, teraz to už vieš. Odlož mi tie ružové obliečky bokom. Nevyhadzuj ich.“ Hattie sa ponáhľala späť k recepčnému pultu, kde stála Stephanie a nepokojne podupkávala nohou.

Hattie sa zhlboka nadýchla a usmiala sa v nádeji, že tým zníži napätie a zmierni zlú náladu. „Všetko vyriešené.“

Stephanie prerušila podupkávanie nohou, ale nevyzerala ani trochu obmäkčená. „Vyhodila si ju?“

„Nie, nevyhodila som ju. Bola to len hlúpa chyba.“ Alebo to bolo niečo úplne iné? Niečo, čo povedala Chloe, jej zaškrípalo vzadu v mozgu. „Naozaj zvláštne, pretože tvrdila, že je presvedčená, že červenú čiapku zabalila spolu so zvyškom Santovho kostýmu, ktorý si pán Graham priniesol so sebou. Nevedela prísť na to, ako sa pomiešala so zvyškom bielizne.“

Stephanie sa výraz tváre nezachvel. „Asi preto, že je neopatrná. Si príliš zhovievavá. Brent by ju vyhodil.“

Neexistoval dôvod, prečo by Brent vyhodil Chloe, ale našiel by spôsob, ako zvládnuť Stephanie.

Mala pocit, že Stephanie chcela, aby zlyhala.

„Sme tím,“ upozornila ju Hattie, „a našou úlohou je podporovať jeden druhého.“ Našťastie pre ňu si Gwen a Ellen Bishopové, dve sestry okolo osemdesiatky, ktoré boli pravidelnými hosťami

od otvorenia penziónu, vybrali tú chvíľu, aby sa zatúlali do recepcie. Hattie sa ešte nikdy tak neuľavilo, keď niekoho videla. „Prepáč, Stephanie. Musím sa ísť venovať našim hosťom."

Ponáhľala sa k sestrám Bishopovým a pozdravila ich s nadšením, akoby boli záchranným člnom na rozbúrenom mori. „Aké boli raňajky?"

„Výborné ako vždy." Gwen sa rozžiarila. „Máte ten najlepší javorový sirup, aký sme kedy ochutnali. Všetko je tu dokonalé a to vďaka tebe, najdrahšia Hattie."

Keby len všetci boli takí dobrosrdeční a všetkému sa tešili.

„Dáme vám fľašu sirupu, ktorú si môžete vziať domov, slečna Bishopová. Hneď to zariadim."

„Koľkokrát som ti hovorila, aby si mi hovorila Gwen, drahá." Gwen jemne pohladila Hattie po ruke. „Vyzeráš unavene. Nespala si?"

„Je mi dobre," klamala Hattie a Gwen na ňu súcitne pozrela.

„Nesmieš to vzdať," povedala staršia žena jemne. „Jeden deň za druhým, jeden krok za druhým. To som si hovorila, keď som prišla o svojho Billa."

„Aj ja som si to hovorila," pridala sa Ellen a Gwen prevrátila oči.

„Hovorila si to mne. Denne. Mala som sto chutí ovaliť ťa niečím po hlave."

„Na to sú sestry."

Hattie pocítila záchvev závisti. Bolo by pekné mať sestru, ale jej matka zomrela týždeň po tom, čo sa Hattie narodila, a otec sa už neoženil. S otcom si boli blízki a ona stále pociťovala jeho stratu, najmä odkedy zomrel aj Brent. *Potrebujem ťa, otec.*

Chýbal jej najmä na Vianoce. S otcom boli každé Vianoce výnimočné.

„Problém je," povedala Gwen, „že ľudia sú na začiatku súcitní a potom si povedia, že je čas, aby si sa pohla ďalej. Neuvedomujú si, že smútok ťa nikdy neopustí."

Hattie prikývla. Zvyčajne si slzy nechávala na chvíle, keď bola sama v sprche alebo na prechádzke so psom, ale Gwenina láskavosť uvoľnila putá jej zdržanlivosti a na chvíľu sa bála, že ich celkom pretrhne. Emócie sa jej nahromadili v hrdle a ohrozovali jej ťažko vybudované sebaovládanie.

„To je pravda. Stále mi chýba otec," priznala, „a to zomrel pred siedmimi rokmi."

Gwen sa natiahla a stisla jej ruku. „Ľudia, ktorých milujeme, nás nikdy neopustia, nie naozaj."

Tak sa to hovorí, ale nebola to pravda, či áno? Brent ju predsa opustil. A zanechal jej kopu problémov, s ktorými sa musela vysporiadať.

„Budeme mať dobré počasie na cestu domov." Rázne zmenila tému Ellen. „Ale skôr než odídeme, máme tu niečo pre ten tvoj poklad."

„Delphine," doplnila jej sestra, akoby Hattie mala na výber množstvo pokladov.

„Rady by sme sa s ňou rozlúčili."

Vzchopila sa.

„Číta si knihu v mojej kancelárii, spolu s Rufusom. Zavolám ju." Rufus, ich štvorročný labrador, bol jedným z Brentových lepších nápadov. Okrem toho, že sa osvedčil ako oddaný a spoľahlivý opatrovateľ, bol aj zdrojom bezpodmienečnej lásky a náklonnosti. Hattie za posledné dva roky vyronila do jeho hladkej zlatej srsti toľko sĺz, že sa takmer nikdy nepotreboval kúpať.

„Delphi?" Hattie strčila hlavu do dverí kancelárie a uvidela svoju dcéru, ako leží na bruchu a opatrne obracia stránky knihy, zatiaľ čo Rufus sa ochranársky rozvaľoval vedľa nej. Zdvihol hlavu, stále ostražitý, a udrel chvostom o podlahu. Delphi tiež zdvihla zrak.

Tvár sa jej rozjasnila. „Vedela si, že tyranosaurus mal šesťdesiat zubov?"

„To som nevedela. Stále ma niečo nové učíš."

„Chodili dinosaury k zubárovi?“

„Nie, nechodili k zubárovi.“ Netušila, odkiaľ Delphi zobrala túto posadnutosť dinosaurami, ale starala sa tým ľuďom okolo seba o milú zábavu.

Hattie sa zrazu naplnilo srdce nevýslovnou láskou. To dieťa bolo celý jej svet.

Mala šťastie a nesmela na to zabúdať.

Akoby to bolo len včera, keď zistila, že je tehotná. Jej dcéra rástla tak rýchlo, až to bolo desivé. „O dinosauroch mi môžeš povedať viac neskôr, ale teraz by sa s tebou slečny Bishopové rady rozlúčili.“

„Odchádzajú? Nie! Nechcem, aby odišli.“ Delphi sa vyškriabala na nohy, sukňa sa jej lepila na pančuchy. „Neznášam, keď ľudia odchádzajú.“

Hattie pocítila, ako ju bolí v hrudi. „Ani ja to nemám rada. Ale o mesiac sa vrátia. Prídu na Vianoce, hovorila som ti?“ Za predpokladu, že im život neprichystá nepríjemný šok, ako napríklad tehlu padajúcu z budovy na hlavu, práve keď prechádzajú okolo.

Musela prestať takto rozmýšľať.

Stávala sa z nej negativistka a nechcela, aby jej dcéra žila v strachu zo všetkého a na každom kroku očakávala katastrofu.

Delphi vybehla z kancelárie a vrúcne objala najprv jednu a potom druhú slečnu Bishopovú.

„Neodchádzajte. Chcem, aby ste tu zostali navždy.“

„Nič nie je navždy, zlatíčko. Taký je život.“ Gwen jemne pohladila Delphi po vlasoch a Ellen sa zahmlili oči.

„Drahé dieťa. Čoskoro sa vrátime, ale zatiaľ pre teba niečo máme. Darček.“

Sestry striedavo objali Delphi a potom jej dali pekne zabalený balíček.

„Darček?“ Delphi s nadšením v očiach opatrne vzala balíček do rúk. „Ale veď ešte nie sú Vianoce.“

„Toto nie je vianočný darček," povedala Ellen. „V skutočnosti to takmer vôbec nie je darček. Je to kniha a my dve považujeme knihu skôr za nevyhnutnosť než za luxus."

„Čo je to nevyhnutnosť?" Delfi sa potrápila výslovnosťou.

„Nevyhnutnosť je niečo, čo naozaj potrebuješ," vysvetlila jej Gwen, „ako jedlo alebo voda."

„Rufus si niekedy myslí, že knihy sú jedlo." Delphi sa pohrávala so stužkou na balíčku. „Môžem to už otvoriť?" Pozrela sa na matku, aby získala povolenie, a Hattie sa usmiala.

„To je od vás veľmi milé. Áno, môžeš. A čo sa povie slečnám Bishopovým?"

„Ďakujem." Delphi potiahla za stužku a roztrhla papier. „Ďakujem, ďakujem."

„Vieme, že máš veľmi rada knihy, zlatíčko," usmiala sa Gwen a Ellen prikývla a dodala, „knihy ťa dokážu preniesť do iného sveta."

Iný svet by bol fajn, pomyslela si Hattie. Chcela by byť vo svete, v ktorom by bol ešte Brent a tiež jej otec. A ak by mala šťastie, v jej alternatívnom svete by nebola Stephanie ani šéfkuchár Tucker, ani nikto, kto používa krik ako hlavnú formu komunikácie.

Pomohla sestrám Bishopovým s batožinou, a keď sa vrátila na recepciu, telefón opäť zvonil.

Chystala sa poň siahnuť, keď pred ňu predstúpila Stephanie.

„Ten problém nie je vyriešený. Buď pôjde Chloe alebo ja."

Hattie odolala pokušeniu vykríknuť *Tak si choď! Hneď teraz*! No nemohla si dovoliť nikoho stratiť a okrem toho, keby Stephanie vyhodila, cítila by sa voči Brentovi nelojálna. Snažila sa udržať pohromade to, čo začal, nie to nechať rozpadnúť.

Telefón stále zvonil a jej vnútro sa stiahlo stresom. Keby sa pohla a zdvihla ho, Stephanie by si myslela, že ju neberie vážne.

„Dúfam, že vieš, ako veľmi si ťa vážim, Stephanie." Svrbeli ju dlane, aby zdvihla telefón. „Si dôležitou súčasťou tohto penziónu." Zachvela sa. Myšlienka na Stephanie ako súčasť jej života bola príliš desivá.

„V tom prípade sa musí niečo zmeniť, inak sa zrútim.“ S týmto varovaním Stephanie odkráčala preč a Hattie za ňou zostala pozerať.

Aj ja sa zrútim, pomyslela si.

Otočila sa, aby zdvihla telefón, ale Delphi sa k nemu dostala ako prvá.

„Penzión Javorový cukrík, pri telefóne Delphine Maisy Colemanová.“ Hovorila pomaly a opatrne vyslovovala každé slovo. „Ako vám môžem pomôcť?“

Previnilo sa pozrela na matku. Vedela, že by nemala dvíhať telefón, ale to jej nebránilo, aby to občas neurobila.

„Pani Petersonová!“ Na tvári sa jej rozhostil úsmev. „Mám knihu! Novú knihu.“

Hattie počúvala, ako Delphi rozpráva ich susedke o svojom najnovšom darčeku a v rozrušení komolí slová.

„Mamička teraz nemôže rozprávať, lebo sa práve zrútila.“

Hattie zhíkla. Naozaj vyslovila tie slová nahlas? Mala by si dávať väčší pozor, najmä pred Delphi, ktorá bola ako špongia a nasávala všetko okolo seba. Všetko, čo počula, si ukladala do pamäti a potom to zopakovala v tej najhoršej možnej chvíli.

Natiahla ruku po telefón a Delphi jej ho podala, zošuchla sa zo stoličky a zamierila späť do kancelárie, kde trpezlivo čakal Rufus s hlavou položenou na labkách.

„Ahoj, Lynda. Ako sa máš?“

„Mám sa dobre, zlatko, ale ako sa máš ty? Už dlho sme ťa nevideli. Delphi vravela, že si sa zrútila.“

„To zle počula. Spomínala som nový dezert, ktorý skúšame v reštaurácii,“ Hattie divoko improvizovala. „Čokoládová tortička s pudingom plnená roztopenou čokoládou. Hovorila som, že mi chutila.“

„To znie výborne. Už sa neviem dočkať, kedy ju ochutnám. Viem, že to hovorím stále, ale Delphi je rozkošná. Si úžasná matka, Hattie, a zvládaš to tak dobre. Brent by bol na teba hrdý.“

Bol by?

Zvládala to? Prežívala, ale bolo to to isté?

Vedela, že má šťastie, keď má takých susedov, ako sú Petersonovci. Vlastnili farmu, ktorá susedila s penziónom, a dodávali produkty do kuchyne, ako aj vianočné stromčeky, ktoré Hattie používala na výzdobu na sviatky. To, čo sa začalo ako obchodný vzťah, sa zmenilo na hlboké priateľstvo.

Lynda raz spomenula, ako veľmi vždy chcela mať dcéru, a Hattie bola v pokušení odpovedať: Adoptuj si ma, som voľná.

„Hattie?" Lyndin hlas bol jemný. „Je ti dobre, zlatko?"

„Áno. Úplne. Skvele."

„Pretože ak by si potrebovala pomoc, vieš, že sme tu. Noah vie prísť okamžite, ak treba niečo opraviť."

Noah.

Napla sa a srdce sa jej rozbúchalo o čosi silnejšie. „Nemusí sem prísť. Všetko je v poriadku."

Noah bol synom Petersonovcov a pracoval na farme spolu s otcom.

Bol dobrým priateľom Hattie, kým pred niekoľkými týždňami všetko nezničila. Bolo to v noc halloweenskej párty, ktorú Petersonovci každoročne organizovali na svojej farme pre miestnu komunitu. Deti sa prezliekli do kostýmov, hľadali duchov a strašidelné zážitky a zjedli množstvo sladkých dobrôt.

A bol tam aj Noah.

Zavrela oči. Sľúbila si, že už na to nebude myslieť. Bol to len bozk, nič viac. Mala za sebou naozaj zlý deň, cítila sa stratená a osamelá a trochu sa bála budúcnosti a on tam bol, vysoký a pevný, milý a, áno – musela si to priznať – sexy. Bola vdova – tak veľmi to slovo nenávidela – a Noah bol slobodný, takže v tom naozaj nemal byť problém, až na to, že sa teraz cítila zahanbene a strašne trápne a vôbec si nebola istá, čo povie, keď ho znova uvidí.

Najhoršie zo všetkého bolo, že sa cítila vinná. Milovala Brenta. Stále ho milovala. Vždy ho bude milovať. Ale pobozkala

Noaha a ten jediný, zdrvujúci, ohromujúci bozk bol tým najlepším, čo sa jej za posledné dva roky stalo, a zároveň aj tým najkomplikovanejším.

„Neposielaj Noaha. Nič netreba opravovať, Lynda." Okrem nej. Ona rozhodne potrebovala opravu. Prečo pobozkala Noaha? Mohla za to tma alebo to, že ju vystrašili zvuky duchov, ktoré vydávali deti v lese, alebo pohár „čarodejníckeho nápoja", ktorý, ako sa ukázalo, bol oveľa silnejší, než si predstavovala, a zaručene by zhodil z metly aj tú najskúsenejšiu čarodejnicu. No najväčšiu vinu na tom niesla ona. „Voláš z nejakého dôvodu?"

„Áno. Noah chcel vedieť, či si sa už rozhodla pre objednávku vianočných stromčekov na tento rok. Bude ti chcieť rezervovať tie najlepšie."

To, že nezavolal sám, jej napovedalo, že ich stretnutie ľutuje rovnako ako ona.

„Musím si to premyslieť, Lynda, ale čoskoro Noahovi napíšem."

„E-mail?" Lynda znela mierne zmätene. „Môžeš mu to jednoducho povedať osobne, zlatko."

Môže, ale znamenalo by to, že by sa mu musela pozrieť do očí, a na to nebola pripravená. Bola si celkom istá, že ani on nie je. O histórii jeho vzťahov vedela len málo. Po skončení štúdia žil v Bostone a pracoval pre digitálnu marketingovú spoločnosť. Keď videla, ako mu vyhovuje práca vonku, ťažko si ho vedela predstaviť v presklenej kancelárii, ako pozerá do obrazovky, ale zrejme presne to robil, až kým jeho otec nemal nehodu na traktore a len o vlások unikol smrti. Noah sa vrátil domov a odvtedy pracoval na farme spolu s rodičmi a každú voľnú chvíľu, ktorú mal, trávil prestavbou jednej zo stodôl na svoj domov.

„On má veľa práce a ja mám veľa práce a mohla by som samozrejme zavolať, ale e-mail by bol možno jednoduchší." Tiež menej nepríjemný pre oboch.

Lynda sa odmlčala. „Samozrejme, čokoľvek, čo je pre teba najlepšie. Keď sa rozhodneš, daj nám vedieť. A ty a Delphi by ste

sem mali prísť prvý decembrový víkend, ako ste to urobili minulý rok. Budeme sa voziť na sánkach a chodiť na snežniciach. Mohli by ste mi tiež pomôcť vyrobiť nejaké vence a girlandy a potom ísť s Noahom do lesa a vybrať si špeciálny stromček do vašej obývačky. Rada by som vás videla a pre Delphi by to bola zábava. Pamätáš si, ako Noaha volala ‚stromčekový muž'?"

„Samozrejme. Stále o ňom tak hovorí." Možno by vedela nejako zariadiť, aby sa Delphi a Noah vybrali po stromček spolu a ona by mohla pomôcť Lynde v kuchyni.

„Penzión Javorový cukrík je na Vianoce vždy ako obrázok. Viem, že je to rušné obdobie, takže mi, prosím, sľúb, že sa ozveš, ak budeš niečo potrebovať."

„Sľubujem." Hattie bola dojatá Lyndinou láskavosťou. „Ďakujem."

„Bolo to pre teba ťažké, viem. Život ti vytrhol koberec spod nôh, to je pravda, ale útechou ti je určite vedomie, že žiješ svoj sen."

Nie, pomyslela si Hattie, ona svoj sen nežila. Žila Brentov sen, a to nebolo to isté. Ale to nemohla nikomu povedať. Toto miesto znamenalo pre Brenta veľmi veľa a všetky ich úspory použil na to, aby bolo také, aké je dnes. Na začiatku mala niekoľko vlastných nápadov, ale Brent sa domnieval, že nebudú fungovať, a tak sa riadili jeho plánom. Bola správkyňou jeho snov a ten tlak bol zdrvujúci.

Čo ak to všetko pokazí? Mala rada svojich hostí a tešilo ju, keď im mohla pobyt čo najviac spríjemniť, ale riadenie personálu ju ubíjalo.

Možno práve preto Noaha pobozkala. Na krátky čas chcela odhodiť ťarchu života a cítiť sa mladá, ľahká a stratená v okamihu namiesto toho, aby ju zaťažovala zodpovednosť a obavy z budúcnosti.

Mala dvadsaťosem rokov a väčšinu času sa cítila na sto.

Keď Lyndu opäť uistila, že pomoc rozhodne nepotrebuje, ukončila hovor a pocítila, ako jej Delphi objala nohy.

„Mami, si smutná?“

Hattie sa spamätala. „Nie som smutná. Toto nie je moja smutná tvár. Je to moja zamyslená tvár.“

„Premýšľaš o Vianociach? Ja na Vianoce myslím často.“

„Áno, presne tak, myslela som na Vianoce.“ Nie na Noaha, ani na zvodný tlak jeho úst, ani na ten prchavý okamih, keď cítila, že možno, len možno, by život mohol byť jedného dňa opäť dobrý, keby vydržala. „Už sa ich neviem dočkať.“

„Môžeme už zajtra kúpiť stromček?“ Delphi na ňu s nádejou hľadela, a tak pohladila dcérku po vlasoch, cítiac, ako ju jej jemné kučery šteklia v dlani.

„Ešte nie, miláčik. Musíme počkať do prvého decembrového týždňa, inak by stromček...“ Odmlčala sa. Zomrel nebolo teraz jej obľúbené slovo „.... bol unavený. Bol by unavený, kým príde Štedrý deň.“

A stromček nebol jediný, kto bol unavený.

Ako by povedali sestry Bishopové – taký je život.

Potrebovala zázrak, ale tých bolo málo, no zatiaľ by sa uspokojila so šéfkuchárom, ktorý nemá problémy so zvládaním hnevu, s chyžnou, ktorá nemá permanentnú poruchu zmyslu pre humor, a s priateľskými hosťami.

2

Erica

Naozaj sa to chystala urobiť? Porušilo by to všetky jej pravidlá. Všetko, čomu sa kedy vyhýbala.

Možno jej štyridsiatka niečo v mozgu poškodila.

Erica ležala na bruchu na posteli a cítila sa, akoby sa chystala skočiť z okraja útesu. Na obrazovke jej notebooku sa vynímal obrázok dokonalého penziónu ako z obrázkovej knihy, obklopeného snehovými závejmi a zaliateho sviatočnou žiarou. Z okien žiarili svetlá. Recenzenti ho opisovali ako *čarovný* a *romantický*. Erica neverila na čary a nebola romantická. Pozerala naň a cítila, ako jej začína búšiť srdce. Pochybnosti sa jej zavŕtali do mozgu a štuchali do jej odhodlania. Keď to raz urobí, stane sa to. Už nebude možné zmeniť názor. Žiadna cesta späť.

Šomrajúc si popod nos vstala a prešla k oknu hotelovej izby. Za oknami žilo mesto svojím ruchom. Ľudia kráčali rýchlo, so sklonenými hlavami, zahalení pred krutým chladom. Na námestí pod ňou pripravovali nejaké stánky.

Oprela si hlavu o sklo.

Čo sa to s ňou dialo? Bola typom rozhodného človeka a aj teraz sa mienila rozhodnúť rovnako ako vždy, zvážiť všetky pre a proti. Neexistoval žiadny logický dôvod, aby sa cítila nervózna. A predsa bola, načisto vystresovaná.

Impulzívne siahla po telefóne.

Ak to mala urobiť, bude potrebovať pomoc svojich priateliek.

Cítila sa roztrasená a trochu neistá. Najskôr skúsila Claudiu, ale preplo ju rovno do hlasovej schránky, čo ju trochu znepokojilo. Claudii pred pol rokom skrachoval desaťročný vzťah a prežívala ťažké obdobie. Erica jej často volala, aby zistila, ako sa drží, a Claudia jej zvyčajne hneď zdvihla.

Ale dnes nie.

Pokúsila sa zavolať znova a tentoraz zvažovala, že jej nechá odkaz, ale rozhodla sa, že to neurobí. Čo by povedala? *Ahoj, tu je Erica a potrebujem, aby si ma zastavila v tom, čo budem ľutovať.* Claudia mala dosť vlastných problémov.

Namiesto toho zavolala Anne.

Jej priateľka to takmer okamžite zdvihla.

„Erica! Nečakala som, že sa mi dnes ozveš. Myslela som si, že si na cestách." V pozadí sa ozval šuchot. „Ako sa cítiš, keď máš štyridsať? Je to iné? Nie som si istá, či sa mám toho dňa báť, alebo nie. Budem potrebovať terapeuta? Už sa neviem dočkať, kedy sa stretneme, aby som to mohla osláviť s tebou."

Erica počkala, kým sa jej priateľka odmlčí, aby sa nadýchla. „Štyridsiatka sa nijako nelíši od tridsiatich deviatich." Nebola to celkom pravda, ale nemienila sa tým zaoberať. „Ďakujem ti za tvoje narodeninové blahoželanie. Mimochodom, spievaš stále hrozne. Vrátilo ma to na vysokú školu a k spomienke, ako som musela používať slúchadlá vždy, keď si sa sprchovala."

„Pete by s tebou súcitil, ale ja spievam rada, takže s tým nemienim prestať. Tak čo sa deje? Povedz mi to."

„Prečo by sa malo niečo diať?"

„Pretože mi zvyčajne nevoláš v čase raňajok," mienila Anna. „Vždy si na nejakej pracovnej schôdzke."

„Som v Berlíne. Tu je čas obeda."

„V Berlíne? Závidím. Išla si si obzrieť vianočné trhy?"

Erica sa pozrela späť k oknu a premýšľala, či sa práve to deje na námestí pod ňou. „Samozrejme, že tu neblúdim po vianočných trhoch. Čo ma nepoznáš? Pracujem. Som tu na konferencii. Okrem toho je november."

„„Mnohé vianočné trhy otvárajú už v novembri. Určite by si si našla čas tam zájsť."

Ako mohli byť dve ženy, tak veľmi rozdielne, také dobré priateľky?

„Mohla by som tam zájsť, ale prečo by som to robila?"

„Aby si si užila? Aby si sa dostala do vianočnej nálady? Nič z toho ťa neoslovuje? No, zdá sa, že nie. To je jedno. Claudia a ja sme už dávno prestali s pokusmi vyvolať v tebe sviatočný pocit. Takže ak nevoláš preto, aby si ma prinútila rečniť o vianočných medovníkoch a ručne zdobených remeselných výrobkoch, prečo voláš?"

„Volám preto, lebo som našla dokonalé miesto." Sadla si späť na posteľ a zadívala sa na obrazovku svojho notebooku. Nebola to lož. Bolo to dokonalé miesto.

„Dokonalé miesto na čo?" Anna odrazu nečakane stlmila hlas. „Počkaj ..."

Erica sa zarazila, keď sa v slúchadle ozval hlasný buchot. „Čo je to za hluk? Máte v dome votrelcov?"

„Počítajú sa moje deti za votrelcov?" Anna znela roztržito, akoby Ericin telefonát bol len jednou z desiatich vecí, ktoré robila súčasne. „Ak áno, potom máme – počkaj chvíľu, Erica, zavolala si v šialenú hodinu."

Existovala v Anninej domácnosti chvíľa, ktorá nebola šialenou hodinou? Erike sa zdalo, že kedykoľvek zavolala, jej priateľka mala plné ruky práce. Pomáhala s domácimi úlohami, dohliadala

na hudobné nácviky, čistila športovú výstroj, varila večere, pripravovala obedové balíčky. Jej kamarátka bola v podstate kompletný hotelový servis v jednej osobe.

V telefóne začula smiech a potom Annin hlas, trochu vzdialený.

To je skvelé. Naozaj vtipné, Meg. Veľmi sa mi to páči. Ale to, že si talentovaná umelkyňa, ťa neospravedlňuje nechávať špinavú misku len tak na kuchynskej linke! Viem, že to robí aj tvoj otec. To však neznamená, že ty to máš povolené. Teraz choď – telefonujem s Ericou.

Rozhovory s Annou boli vždy rovnaké – hlučné a nesúvislé, prerušované rodinnou činnosťou a vyrušovaním. Čiastočne to považovala za frustrujúce – ako to len Anna vydržala –, ale bola jej tiež za takéto chvíle vďačná, pretože vďaka nim sa cítila lepšie pri svojich životných rozhodnutiach. Nie že by o sebe často pochybovala, ale občas sa jej to stalo. Byť v Anninom dome znamenalo byť podporovaný, udržiavaný v pohodlí, zabalený tými tuho prepletenými vláknami rodinnej lásky. Eriku to znepokojovalo. Nútilo ju to spochybňovať rozhodnutia, ktoré spochybňovať nechcela. Nútilo ju to premýšľať, či sa nerozhodla zle.

Ale vedela, že nie. Každý si myslel, že mať rodinu je to najlepšie. Ale bolo to naozaj tak? Chcela by to, čo mala Anna?

Nie, nechcela. Áno, boli príležitosti, keď kamarátke závidela jej láskyplnú, stabilnú rodinu, a inokedy – a toto bola jedna z nich – bola vďačná za svoj nezávislý, ničím neprerušovaný slobodný život, v ktorom jedinou skutočnou zodpovednosťou bola ona sama.

Keď uvažovala o popoludní a večere, ktoré ju čakali, pocítila príjemný nával očakávania. Po tomto telefonáte si urobí prácu, ktorú potrebovala dokončiť, potom zamieri do hotelových kúpeľov na masáž a potom bude sama večerať pri stole s najlepším výhľadom v reštaurácii. Nemusela si variť vlastné jedlo – niekto to urobí za ňu.

Nemusela si prať oblečenie – to vyrieši hotel a vráti jej ho dokonale vyžehlené. Nemusela sa starať o plnenie umývačky špinavým riadom. A čo sa týka samoty – no, tá ju netrápila. Bola sama väčšinu svojho života. Vedela, že niektorí ľudia ju ľutujú, a ich súcit ju nútil k úsmevu, pretože netušili, ako dobre sa môže človek cítiť sám.

V jej prípade to bola voľba, nie prekliatie. Práve teraz, keď počúvala svoju priateľku, ako sa snaží vymaniť z domácich požiadaviek, mala pocit, že je to tá najlepšia možná voľba.

V jej živote bola prioritou číslo jeden ona sama a nemala v úmysle sa za to ospravedlňovať.

„Si tam ešte?" Anna prudko dýchala. „Prepáč mi to."

„Zlý čas?" Spýtala sa zľahka. „Mám zavolať inokedy?"

„Nie! Už je to celá večnosť, čo sme sa rozprávali. Naozaj to chcem dobehnúť. Ale Meg práve nakreslila túto geniálnu karikatúru – pošlem ti ju. *Počkaj, Meg, nezabudni na svoj výtvarný projekt!"*

Erica si vzdychla. Pravdepodobne by mala čas skontrolovať si svoju prezentáciu, kým čakala. Alebo možno dokonca napísať román. A prečo Anna pripomínala Meg, aby nezabudla na svoj výtvarný projekt?

O výchove detí nevedela nič, ale vedela, že povzbudzovanie k závislosti nikomu neprospieva. Jej matka jej nikdy nič nepripomínala. Ak Erica na niečo zabudla, očakávalo sa, že ponesie následky, a ak tie následky boli tvrdé, poslúžili ako pripomienka, aby nabudúce nezabudla.

Ericin otec od nich odišiel, keď sa narodila, zrejme po tom, čo Eriku prvýkrát uvidel – snažila sa to nebrať osobne. Zanechal Ericinu matku s bolesťou v srdci, s dieťaťom v plienkach a s hromadou stresu a úzkosti. Hoci si Erica naňho nepamätala, bola v priebehu rokov svedkom dôsledkov jeho konania. Videla, ako jej matka bojuje, a chápala a obdivovala jej odhodlanie už nikdy sa na nikoho nespoliehať.

Rozumela aj tomu, že matkina skúsenosť ovplyvnila spôsob, akým Ericu vychovávala. Tá trvala na tom, aby Erica robila všetko sama, od domácich úloh až po zaväzovanie šnúrok. Ak spadla, musela prísť na spôsob, ako sa opäť postaviť. Matka ju odmietala zdvihnúť. Ak sa jej nepodarila skúška, matka jej povedala, aby sa viac snažila. Ak mala Erica nejaký problém, bolo na nej, aby našla riešenie. Jej matka za ňu nikdy nič nevyriešila.

A Erica to považovala za dobrú výchovu. Nakoniec z nej predsa vyrástla schopná žena, či nie? Vďaka veľkému pracovnému nasadeniu bola finančne nezávislá. Nemusela po nikom upratovať, ani sa deliť o ovládač od televízora. Neexistovali žiadne hádky o pranie alebo domáce úlohy. Žiadne stavanie sa na posledné miesto, ako to často robili ženy s deťmi. Neočakávala, že niekto niečo urobí za ňu. A nepotrebovala muža, aby bol jej život úplný. Videla, ako sa jej matka prepracovala až k vyhoreniu, aby nahradila otcove nedostatky. Hrala úlohu oboch rodičov, čím Erice dokázala, že muži sú ako cukríky. Ako príležitostná pochúťka sú fajn, ale nie sú nevyhnutní na prežitie.

Pri pomyslení na to, ako dobre sa jej žije, sa zamyslela, prečo sa chystá urobiť niečo, čo považovala za nesprávne.

„Anna?“

„Ešte stále som tu! Nezaves to.“ Annin hlas bolo sotva počuť popri zvuku tečúcej vody a prekrikujúcich sa hlasoch. „*Nekŕm tým psa, lebo naša ďalšia cesta bude smerovať k veterinárovi*! Počkaj chvíľu. Idem sa zamknúť do Petovej pracovne.“

Erica sa zamyslela nad tým, že jediný spôsob, ako môže jej priateľka viesť nerušený rozhovor, je zamknúť sa v pracovni svojho manžela.

Anna sa vôbec nepodobala na Ericinu matku. Bola skôr jednou z tých mám, o ktorých sa dočítate v knihách. Ak jej deti spadli, nielenže im pomohla vstať, ale ich aj objala, venovala im milé slová a koláčiky. Ak potrebovali pomoc, ochotne im ju ponúkla. Považovala za svoju úlohu robiť všetko pre svoju rodinu.

Erica nepochybovala, že Anna by sa vrhla pod auto, keby to znamenalo záchranu jedného z jej detí. Všetko to bolo veľmi starostlivé a bezpečné, ale bol to svet vzdialený od Ericiných skúseností.

„Kde je Pete?“

„Našťastie nie vo svojej pracovni. Tri dni v týždni je opäť v kancelárii. Pravdu povediac, chýba mi, keď nie je nablízku.“ Hluk utíchol a potom sa zabuchli dvere a Anna si vzdychla. „Pokoj. Konečne. Predpokladám, že si nechceš vymeniť životy?“

Erica sa snažila, aby ju z tej predstavy nestriaslo.

„Obe vieme, že miluješ svoj život. Takže... čo sa s tebou deje?“

„Uf, kde začať?“ Anna znela zadychčane. „Mali sme tu rušno. Peta povýšili, takže to je dobré, ale pracuje dlhšie. Meg vyhrala cenu za kreslenie a – počúvaj – začala pliesť. Hovorí, že ju to uvoľňuje. Na Vianoce očakávam nový sveter. Už som jej povedala, že soby budem tolerovať, ale obrovského usmievajúceho sa Santu si neoblečiem. Danielovi sa darí dobre, aj keď je v poslednom čase akýsi tichý. Som si istá, že sa niečo deje, ale zatiaľ sa mi ho nepodarilo presvedčiť, aby sa mi zdôveril. Ak sa niečo deje s Meg, jednoducho to dá najavo, ale chlapci sú iní. Naozaj ho povzbudzujem, aby vyjadril svoje pocity – nechcem, aby bol jedným z tých mužov, ktorí jednoducho nechcú hovoriť...“ Anna sa rozplývala ďalších päť minút a napokon ju Erica prerušila.

„Ale čo ty? Čo sa deje v tvojom živote?“

„Práve som ti rozprávala o svojom živote.“

„Nie. Zatiaľ som počula len o deťoch a o Petovi. O tebe nič.“

„Toto je môj život. Deti a Pete. A dom, samozrejme. A pes. Nezabudni na psa. Ja viem, ja viem, myslíš si, že som nudná, ale mne sa to takto naozaj páči.“

Obe sa zasmiali a Erica premýšľala, či by sa jej život vyvíjal inak, keby hneď v prvý deň na vysokej škole stretla muža ako Pete. „Nie si nudná. A vy dvaja ste spolu smiešne roztomilí, aj po toľkých rokoch.“

Anna sama nebola nudná, ale Erica musela priznať, že jej život jej niekedy pripadal nudný. Snažila sa predstaviť si deň bez zahraničných pracovných ciest, pracovného ruchu, opojenia, ktoré jej prinášalo zabezpečenie obchodu alebo povolanie na riešenie krízovej situácie, keď sa všetci ostatní vzdávali.

„No, ďakujem, ale to by stačilo o mne – teraz chcem počuť o tebe. Chcem vedieť viac o tvojich narodeninách. A čo robíš v Berlíne?"

„Dnes popoludní mám prednášku na konferencii o krízovom manažmente." Erica pozrela na hromadu papierov na stole pri okne.

Anna zastonala od závisti. „Nemala som sa pýtať. Nepochybne bývaš v päťhviezdičkovom hoteli s hotelovou službou a neuveriteľnými kúpeľmi."

Erica pomyslela na masáž, ktorá ju čakala. „Kúpele sú tu dobré."

„Chcem počuť všetko, ale začni od svojich narodenín. Prosím, povedz mi, že si ich strávila s nádherným mužom."

Erica sa usmiala. „Strávila som večer s Jackom."

„Sexy právnikom Jackom?" Anna si spokojne vzdychla a potom sa zasmiala. „Porozprávaj mi o tom! A nevynechaj ani jeden detail."

„Nemám ti čo rozprávať. S Jackom sa občas stretávame, ak sme obaja náhodou v meste a máme sa zúčastniť na nejakej akcii. Veď to poznáš. Nie je to nič vážne a obom sa nám to tak páči."

„Erica, máš štyridsať. Zoznamovanie sa je pre dvadsiatnikov. A vy spolu spávate už najmenej dva roky. Je načase, aby si sexy Jack začal u teba nechávať zubnú kefku."

Bola to taká typicky Annina odpoveď, že Erica prevrátila oči. „Nie som si istá, koho by tá predstava zhrozila viac, či jeho alebo mňa. A mohla by si mu prestať hovoriť sexy Jack?"

„Prečo? Videla som jeho fotku. S Claudiou sme si ho obzreli. Mohol by ma kedykoľvek obhajovať na súde. Takže tvrdíš, že nezostal na noc?"

„Zostal asi do tretej ráno a potom si zobral taxík domov." Nepriznala, že chcel zostať a že takmer súhlasila. Sila zvyku a neúprosná disciplína ju zastavili, ale ten impulz ňou otriasol.

Štyridsiatka jej určite ovplyvnila mozog. S Jackom si rozumeli, no kvalitný spánok a voľné chvíle pri raňajkách boli intimitou, o ktorú ani jeden z nich nechcel prísť. Zoznámili sa, keď potrebovala právnu radu pre jedného zo svojich klientov, a natoľko sa im páčila spoločnosť toho druhého, že sa začali stretávať príležitostne. Tu sa stretli na večeri. Tam na nejakej akcii. Nebola to žiadna rutina a žiadne očakávanie záväzkov.

„Mala si mu ponúknuť, aby zostal. Odísť s ním niekam na víkend alebo niečo podobné."

„Anna, prestaň."

„Čo? Mám rada Jacka. Jack je pre teba ideálny."

„Nikdy si sa s Jackom nestretla."

„Mám pocit, akoby som ho stretla. A páči sa mi, že vy dvaja máte vzťah."

„My nemáme vzťah. Obaja sme príliš zaneprázdnení na to, aby sme s niekým udržiavali vzťah, a preto keď potrebuje spoločnosť na pracovnú akciu, zavolá mi. Ak hrajú divadelné predstavenie, ktoré chcem vidieť, a chcem spoločnosť, zavolám mu. Má bystrý mozog, takže občas s ním preberiem nejaký pracovný problém. To je všetko."

„Vynechala si tú časť o sexe."

„Áno, máme sex. Skvelý sex. Spokojná?"

„Veľmi. A podľa toho, čo počujem, aj ty." Anna sa stále rovnako detinsky chichotala, ako keď mala osemnásť, a Erica sa neubránila úsmevu. V hĺbke duše bola Anna tou istou osobou, akou bola vždy. Možno také boli všetky. Vek to nezmenil.

„Upokoj sa. Jack a ja sme prísne nezáväzní."

„To nie. Lámeš mi srdce. Máš štyridsať, Erica."

„Mohla by si to prestať vkladať do každej vety?"

„Prepáč, len chcem, aby si bola šťastná."

„Ja som šťastná. Takto chcem, aby vyzeral môj život."

Anna si vzdychla. „Ako dlho si v Berlíne?"

„Dve noci." Erica sa pozrela na svoj laptop a pocítila záchvev viny. Mala by už pracovať. Na druhej strane, svoju prezentáciu by vedela predniesť aj v spánku. Vybudovala si dobrý tím a začala viac delegovať, takže mala možnosť vybrať si, ako chce tráviť svoj čas.

„Mohla by som prednášať o krízovom manažmente," vzdychla si Anna. „Môj život je jedna veľká kríza, aj keď nikdy nie taká vzrušujúca. Včera sa mi pokazila mraznička a deň predtým mi horelo auto. O tom ale nechcem hovoriť. Povedala si, že si našla perfektné miesto. Na čo?"

Erica si zachovala nenútený hlas. „Na stretnutie nášho knižného klubu v decembri."

„Aha." Annin tón sa zmenil.

„Čo je? Hovorili sme o tom. Rezervovali sme si termín."

„Predbežne. Ale to bolo ešte v lete, pretože Claudia bola čerstvo po rozchode, takže sme nemohli využiť náš zvyčajný týždeň. Nikto to už potom nespomínal, tak som si myslela, že sme sa všetky zhodli, že to tento rok nevyjde."

„Prečo by to nevyšlo? Základné ingrediencie sú všetky rovnaké. Sme Hotelový knižný klub. Na tomto mieste ti pripomínam, že som ho chcela nazvať Luxusný hotelový knižný klub len preto, aby nedošlo k nedorozumeniu, kde chcem bývať, ale ide o to, že všetko, čo potrebujeme, je hotel, kniha a my tri. Nič viac."

„Problém nie je v knižnom klube, ale v ročnom období. Je to divný pocit odísť tesne pred Vianocami. Vianoce sú časom rodiny. Kupovania stromčeka, balenia darčekov, upratovania domu. Máme rutinu. Tradície. Prepáč, viem, že teba sa nič z toho netýka. Som netaktná?"

„Prečo by si mala byť netaktná? Vieš, že nie som sentimentálna, čo sa týka sviatkov."

„Ja viem, ale ten dátum, ktorý si vybrala, je deň, keď vždy chodíme kupovať stromček. Robíme to každý rok, odkedy sa

nám narodili deti. Je to ich obľúbená tradícia. Nerada by som ich sklamala."

Erica sa snažila pochopiť to, no nijako sa jej nedarilo. Pre ňu boli Vianoce len ďalším dňom v týždni. Keď vyrastala, matka ju povzbudzovala, aby čo najskôr vyletela z hniezda a žila svoj vlastný život. Ani raz nenavrhla, aby si spoločne vybrali vianočný stromček.

„Práve ste strávili spolu Deň vďakyvzdania."

„Vianoce sú iné."

„Tak si zaobstarajte stromček už začiatkom decembra. Aspoň si budete môcť dlhšie užívať šliapanie po opadanom ihličí. Tvoje deti nemôžu byť tvojím životom, Anna. To vytvára tlak na ne, aj na teba. A ony sú už dospelé."

„Ha! To by si vždy netvrdila," povedala Anna. „Máš vôbec predstavu, akí komplikovaní vedia byť tínedžeri?"

Nie, samozrejme, že to nevedela. Nikdy nebola v situácii, keď by uvažovala o deťoch, a vôbec to neľutovala. Jej kariéra bola vzrušujúca a neprestajne podnetná. Bola by ochotná to obetovať, aby zostala doma a hádala sa o nakladanie umývačky riadu a kŕmenie psa? V žiadnom prípade.

„Hovoríme o jednom týždni, Anna, to je všetko. Vrátiš sa pred Vianocami, takže budeš mať dosť času na upratovanie, výzdobu a všetko ostatné, čo vtedy robíš. Čas na priateľov aj rodinu. To najlepšie z oboch svetov."

„Musím o tom popremýšľať," vzdychla si Anna. „Je to moja obľúbená časť roka a naozaj sa chcem cítiť sviatočne. Bez urážky, ale tebe z vianočnej atmosféry vždy naskakuje husia koža."

„Sľubujem ti, že na tom tento rok popracujem." Erica nemala tušenie, čo pocit vianočnej atmosféry zahŕňa, ale bola ochotná urobiť si nejaký prieskum a vykonať všetko, čo bude potrebné, aby jej priateľka bola spokojná. Mohla by si objednať niečo také ako príplatok v hoteli? „A ak túžiš po vianočnej atmosfére, tak

sa ti bude páčiť miesto, ktoré som našla. Je to idylka. Malebné." Srdce sa jej rozbúšilo o čosi rýchlejšie. „Aj Santa by nad ním slintal."

„Neverím ti. Vyberáš si sofistikované butikové hotely, po ktorých mám chuť prerobiť si domov. A nie malebnú domácku atmosféru."

„Tentoraz áno, ale našťastie to vyšlo bez obetovania luxusu. Je to dokonalý kompromis pre každú z nás."

„Hm." Anna očividne potrebovala presvedčiť. „A čo tá kniha? Už sme sa rozhodli, čo budeme čítať? V týchto dňoch zaspávam aj v stoji, takže čítanie mi chvíľu potrvá. Rozprávala si sa už s Claudiou, či ten decembrový termín platí?"

„Snažila som sa. Neberie telefón. Zavolám jej neskôr. Keď som s ňou pred pár dňami hovorila, znela naozaj skleslo, tak ju chcem skontrolovať. Po tom všetkom, čo sa tento rok stalo, by týždeň niekde preč mohol byť presne to, čo potrebuje."

„Máš pravdu. Je čas pomôcť jej postaviť sa na nohy," súhlasila Anna. „No hoci mám Claudiu veľmi rada, nechcem sa prehrýzať ďalším životopisom šéfkuchára alebo politika ako naším knižným výberom."

Snaha nájsť knihu, ktorá by oslovila všetky tri, bola vždy výzvou. Anna milovala romantickú literatúru, Erica mala rada thrillery a kriminálky, zatiaľ čo Claudia uprednostňovala literatúru faktu.

„Chcela som navrhnúť novú Catherine Swiftovú. Volá sa *Jej posledný milenec*."

„Čože?" Anna sa dusila smiechom. „Oficiálne som znepokojená. Najprv mi povieš, že si našla nejaké miesto s vianočnou atmosférou, a teraz čítaš romantiku? Toto s tebou urobilo prekročenie štyridsiatky?"

„Nie je to žiadna romantika."

„Je to autorka romantických príbehov. Prečítala som každú jej knihu, väčšinu z nich viackrát. A povedala si, že tá kniha sa volá

Jej posledný milenec. To je romantické. Posledný muž, ktorého kedy milovala."

„Nie je to romantické. Je to jej posledný milenec, pretože ho zabije."

„Aha!" V Anninom hlase sa ozval šok. „Si si istá, že hovoríme o tej istej spisovateľke? Catherine Swiftovej?"

„Tuším píše pod menom L. C. Swiftová alebo tak nejako. Ale tá kniha je triler. Recenzie sú výborné a chystá sa aj filmová verzia."

„Nevedela som, že zmenila žáner," zahundrala Anna. „Práve si mi zlomila srdce. Jej posledná kniha bola skvelá. Rozplakala ma. Ten koniec. Je táto desivá? Vieš, že ja strašidelné knihy nerada čítam."

„Ešte som ju nečítala, ale sľubujem, že môžeme nechať rozsvietené svetlá, ak sa bojíš. Objednala som vám obom výtlačok. Príde zajtra."

„Je na obálke krv? Neznášam knihy, ktoré majú na obálke krv."

„Žiadna krv. Len snubný prsteň a veľmi ostrý nôž." Takmer cítila, ako sa Anna zachvela. „Zabalím ti ju do darčekového papiera so snehovými vločkami, ak to pomôže. Nie si ani trochu zvedavá, keďže je to Catherine Swiftová, tvoja obľúbená autorka?"

„Ja neviem. Ale trochu sa mi uľavilo, že si si cez noc netransplantovala osobnosť. Už som sa začínala obávať. Teraz mi povedz viac o tom mieste, ktoré si našla pre náš pobyt."

Erica cítila, ako sa v nej niečo pohlo. „Poslala som ti odkaz. Pozri si e-mail."

Nastala pauza a ozval sa zvuk ťukania po klávesnici. „Dobre, teraz som si už celkom istá, že si sa buchla do hlavy," vyhlásila Anna. „To je – úžasné. Vyzerá to ako z rozprávky."

Rozprávky majú často pochmúrne konce, pomyslela si Erica a pocítila ďalšie bodnutie pochybností.

„Takže to schvaľuješ?"

„Áno, hoci...“ nastala ďalšia pauza, „... toto sa ti naozaj nepodobá.“

„Ako to myslíš?“

„Si mestský človek,“ vysvetľovala Anna. „Toto miesto bude o brodení sa snehom a útulných večeroch pred kozubom s horúcim kakaom. To ja milujem čerstvý vzduch a prechádzky v prírode. Ty potrebuješ žiarivé svetlá, kokteily a značkové nákupy.“

„To je pravda, ale to robím stále. Toto je únik.“

Únik? Z koho si robila žarty?

„Ale veď ty zvyčajne nechceš uniknúť. Nič ťa nefrustruje viac ako byť uprostred ničoho. Pamätáš si na leto, keď sme si objednali ten hotel v Catskills? Odišla si o deň skôr.“

Zabudla, ako dobre ju Anna pozná.

„Nastala tam kríza.“

„Hm. Spomínam si, že tá kríza spočívala v tom, že telefónny signál bol nespoľahlivý, a preto sme odvtedy až doteraz organizovali všetky naše stretnutia v meste. Penzión, ktorý si našla, vyzerá úžasne, ale nie si to ty. Čo sa deje?“

Na chvíľu zvažovala, či priateľke povie pravdu. Celú, vrátane skutočného dôvodu, prečo si vybrala toto miesto. Ale keby povedala pravdu, Anna by jej položila veľa zvedavých otázok, na ktoré Erica nebola pripravená.

Chcela postupovať opatrne. Anna by sa do toho vrhla ako neskrotné šteňa, spôsobila by spúšť a Erica by riskovala, že stratí kontrolu nad tým, čo sa bude diať ďalej. Nechcela stratiť kontrolu. Nech sa stane alebo nestane čokoľvek, chcela, aby to bolo jej rozhodnutie.

„Nič sa nedeje. Vedela som, že jediný spôsob, ako ťa na Vianoce vylákať z hniezda, je nájsť dokonalú vianočnú atmosféru s množstvom sviatočných ozdôb a svetielok. Namiesto Bezsignálového knižného klubu hotela nás čaká Vianočný knižný klub. Chceš ísť alebo nie?“

„Poznáme sa už dvadsať rokov, Erica. Viem, kedy máš tajomstvá."

„Dvadsať rokov? Zase mi pripomínaš môj vek. Čoskoro sa z nás stane Dôchodcovský knižný klub." Telefón jej zapípal ďalším hovorom, a tak rýchlo pozrela na displej.

Jack.

Srdce jej poskočilo. To teda nečakala. Prečo jej volal práve on? Vedel, že je tento týždeň preč.

Krátko si spomenula na noc svojich narodenín, na dlhú, pokojnú večeru v reštaurácii s úchvatným výhľadom na Manhattan. Jedlo bolo nezabudnuteľné, víno lahodné, ale najlepšia zo všetkého bola spoločnosť. Jack ju rozosmial a vďaka nemu sa cítila úžasne. Akoby štyridsiatka bola začiatkom úplne novej vzrušujúcej etapy jej života. Po večeri sa vrátili do jej bytu...

Zamračila sa, keď si na to spomenula. Sex bol iný. Pomalší, intenzívnejší, intímnejší?

Pozrela na svoj telefón. Keby Jack potreboval jej spoločnosť na nejakom podujatí, spomenul by to, keď boli spolu. Alebo to bolo niečo, čo sa práve vyskytlo, a v tom prípade jej mohol poslať správu.

Nechala hovor prejsť do hlasovej schránky a obrátila pozornosť späť na Annu, ktorá stále spochybňovala Ericino rozhodnutie. „Ako si vôbec našla ten penzión"

Vedela si predstaviť reakciu svojej priateľky, keby povedala pravdu.

Najala som si súkromného detektíva.

„Čítala som článok o útulných zimných pobytoch." Už teraz si začala želať, aby to nenavrhla. Mohla ísť na víkend sama, aby našla odpovede na otázky, ktoré jej bzučali v mozgu. Nemusela do toho zaťahovať svoje priateľky. „Ak chceš, môžeme nájsť iné ubytovanie."

„Neopovažuj sa! Toto miesto vyzerá perfektne," zvolala Anna. „Špeciálne. A obe vieme, že Claudia to schváli, pretože má ocenenú reštauráciu, a to je jediné, na čom jej záleží."

„To je jasné."

Dúfala kdesi v hĺbke duše, že jej priateľka bude nástojiť na hoteli v meste? Alebo sa rozhodne, že vôbec nechce ísť? Že nejako zabráni Erice urobiť to, čo by sa mohlo ukázať ako obrovská chyba?

Ale Anna vôbec nevyzerala, že by sa ju chystala odhovárať.

„Majú tri voľné izby. Práve som si to overila. Mohli by nám ich na krátky čas rezervovať, kým sa porozprávam s rodinou? Chcem zistiť, či s tým súhlasia, a nechcem medzitým prísť o tie izby."

Erica sa pokúsila predstaviť si, že by musela získať súhlas troch ľudí, kým niečo urobí. Úplná nočná mora. Zrejme ju ani prekročenie štyridsiatky až tak nezmenilo.

„Môžem tam zavolať, ale je to až o pár týždňov, takže nemáme záruku, že nám ich tak dlho budú držať."

„Tvoje presvedčovacie schopnosti sú legendárne. Dvadsaťštyri hodín," povedala Anna. „To je všetko, čo potrebujem. A aj tak to nemôžeme potvrdiť, kým sa neporozprávaš s Claudiou."

„Dobre, zavolám im."

Cítila sa ako Pandora, ktorá sa chystá otvoriť skrinku.

Ak by prišli o izby, tak by tomu všetkému bol koniec. Rozhodnutie by za ňu urobil niekto iný.

Ale ak by boli izby voľné, potom sa to naozaj stane a už o niekoľko týždňov sa ubytuje v penzióne Javorový cukrík.

Čo by sa mohlo ukázať ako najhorší nápad jej života.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Vianoce vo Vermonte*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.